

Felidéztük a múltat

Túl a félszázadikon... Elgondolni is sok, mennyi idő telt el azóta, hogy a harminchat fiatal ember érettségizettként elhagyta iskolája padját. És mi minden történt velünk e sok év alatt!

Erről a múltról, illetve főként a legutóbbi találkozást követő eseményekről, változásokról számoltunk be tanárainknak s egymásnak az egykori IV.A osztályban végzetek, a május 24-én tartott találkozón, hajdani váci középiskolánkban. Ezt megelőzően azonban fejet hajtva emlékeztünk elhunyt társainkra, akikről a későbbi beszélgetésekben is sok szó esett.

Bevezetőül *Molnár Lajos*, az iskola volt igazgatója ismertette, milyen változások és hogyan mentek végbe az intézményi keretekben. Számunkra a legfőbb, hogy az iskola, mely korábban technikum volt, s már szakközépiskolaként fogadja a tanulókat, új helyre költözött. (Időközben nevet is váltott, *Lőwy Sándor Általános Gépipari Technikumból* a sokáig itt tanító, nagy tiszteletnek örvendő mérnök-tanárunkról elnevezve *Boronkay György Műszaki Szakközépiskolává* lett.) Az egykori alma mater tantermében ülve, a közelmúlt illetve napjaink átalakulását hallgatva, megértettük a gondokat, s osztozni tudunk az aggodásban: az átépítését, a változások sorát élő oktatási rendszert illetően nagy szükség van megfelelő korrekciókra, melyek nélkül hosszú távon nehezen javítható károk keletkezhetnek.

Kárpáti Pál, egykori osztályfőnökünk kérte, hogy – miként ő is tette röviden – mindenki elsősorban arról szóljon: mire lehet büszke, miket tekint eredménynek, sikerének. Természetes, hogy a következőkben a nyugdíjas létről hallhattunk leginkább, de az ezt gazdagító elfoglaltságok, hobbik szintén szóba kerültek. A találkozót szervező *Bodonyi Jóskával* az élen sorolták a számukra legfőbbeket: *Gálik Tibi*, *Kobzos Laci*, *Hayer Misi*, *Rajnai Gabi*, *Fekete Pista* és a többiek. Beszéltek a családi körülményekről is az öregdiákok, gyerekeik önálló életéről, és persze az unokákról is elmondták az érdekesebb tudnivalókat. Volt mit sorolni, e téren inkább az önkorlátozás okozhatott némi gondokat. Láthatóan sokat számított mindönneknek az a négy év, amit együtt töltöttünk el; elismerve és tanárainknak, egymásnak címezve köszönettel említettük a jótékony kölcsönhatást.

A fehér asztal mellett még oldottabb társalgásban folytatódott a múltra emlékezés. Itt *Ujvári István*, a ma is igen tevékeny, volt tanárunk idézett fel anekdotázva történeteket, de kevésbé vidám eseményekről, küzdelmekről is szót ejtett. A gondokkal vívódás, mint az öröm és a bánat is, a várakozások, a csalódások bizony mindegyikünk-nél részét alkották az életnek. Hogy jólesik minderről mint élettapasztalatról kitárulkozva tereferélni, az itt is megmutatkozott. Ugyanakkor minden érintett egykori és mai diáknak lehetősége van az emlékeit, élményeit szélesebb körben is megosztani; ezt segíti, hogy létezik honlapja a Boronkay György Műszaki Középiskola és Gimnáziumnak: jól jön ez a kapcsolattartásban, az öregdiákoknak a rendezvények szervezésében, s például tájékoztat az intézmény baráti köréről is.

Megszokott fordulattal zárhatom a jubileumi találkozóról e kis tudósítást. Megszokott, de igaz: jó érzés volt látni egymást. A mára kissé megviselt külső sem tudta feledtetni közös múltunkat, a nagybetűs Életre készülő fiatalságát.

T. G.